

Ma - ri - ji vy - pro - vá - zej - me do chrá - mu vstu - jí - ci,
 vy - pro - vá - zej - me

je - jí kro - ky po - či - tej - me v ces - tě té krá - če - jí - cí.
 krá - če - jí - cí.

1. Mariji vyprovázíme do chrámu vstupující, její kroky počítáme v cestě té kráčejíci.
2. K letům třím věk svůj přivedla, když jest vyšla na cestu, jenž k Jeruzalému vedla, tehďáž hlavnímu městu.
3. Vtipem všechny předcházela rovné v letech dívčičky, k ctnostným mravům nabízela sobě milý družičky.
4. Zanechavše otce, matku, hned se Bohu oddala, aby snad nepřišla k zmatku, vzdal otec, matka vzdala.
5. Prv nežli na cestě byli, dcerku Jachym a Anna bílou sukni ozdobili, samý sníh byla Panna.
6. Kdož krásu, její spanilost dostatečně vysloví? Musí mít od Boha milost, kdož ji chce vypsát slovy.
7. Tak krásně se stkvěly vlásky, ne tak slunce nám svítí, táhly by k sobě všech lásky, v vůni přemohly kvítí.
8. Šla však rozprostovlasená, šla milostná Panenka, ale míle přičesaná jako Boží milenka.
9. Když již Panna v chrámě byla, všickni se jí divili, že pak čerstvě vystoupila, hned se v ni zalíbili.
10. Vystoupila s ochotností, Bohu se oddávala: a na stupních pobožnosti sebe obětovala.
11. Však v té čerstvosti všetečnost nebyla znamenána, nýbrž obzvláštní pobožnost s manželem shlídla Anna.
12. Otec, matka rádi byli z té dcerky své zplozené, Pána Boha velebili, k tomu konci zrozené.
13. Ó Maria, v chrámě Božím láskou obohacená, budiž duší našich zbožím, bud všech nás věčná cena.